

VEDOMÁ SPOLUPRÁCA STRACHU A PÝCHY – 4.časť

Helena však matke nahnevane oponovala: „Všetci sa toho kňaza boja, majú z neho obrovský strach a preto ja neverím, že niekto z nich príde, aby si odo mňa niečo kúpil.“

Pozrela sa matke do očí a s dôrazom v hlase jej povedala : „Na trhu všetci ľudia odo mňa bočili a obišli ma veľký oblúkom.“

A s veľkým sklamaním v hlase dodala : „ A vôbec nikto si od mňa nič nekúpil!“

Matka sa snažila dcérku povzbudiť a povedala jej : „Ale všetci ľudia určite na trhu neboli.“

Helena len smutne pokrútila hlavou : „Ale správy sa veľmi rýchlo šíria.“

Matka sa so súcitom pozrela na svoju dcéru a povedala jej : „Aj my sa musíme niečoho najesť, lebo čoskoro budeme na tom rovnako, ako tvoja dcérka.“

Helena potom vybrala z pláteného vrecúška hríby, ktoré cestou nazbierala a poprosila matku, aby z nich uvarila polievku. Matka išla variť polievku a Helena si išla ľahnúť k svojej dcérke a zaspala.

Na druhý deň od rána dcérka znovu od hladu veľmi plakala.

Nakoniec zúfalá Helena spoločne s matkou uvarili odvar z maku a dali ho vypiť maličkkej dcérke a ona znovu zaspala.

Keď dcérka zaspala, tak Helena odišla z domu s presvedčením, že musíš zohnať mlieko pre svoju malú dcérku za každú cenu.

Helena chodila od domu k domu a prosila ľudí, aby jej dali mlieko pre je maličkú dcérku.

Avšak všetci pred ňou zatvárali dvere, lebo mali strach z kňaza a z toho, aby niekto nepovedal kňazovi, že jej pomohli.

Helena sa potom postavila do stredu námestia a nahnevane kričala: „Všetkým z vás som pomohla, tak prečo teraz, keď tú pomoc potrebujem ja sama sa nenájde ani jeden z vás, kto by mi pomohol?“

Nadýchla sa a ešte s väčším dôrazom v hlase zakričala : „To sa naozaj všetci, tak veľmi bojíte toho prekliateho kňaza!“

Helena potom odhodlane pokračovala: „Boha by ste sa mali báť a nie toho kňaza !“

Helena plná zúfalstva pokračovala: „Ja som vám všetkým pomáhala a vy porušujete Božie prikázania. Boh nás učí miluj bližneho svojho, tak čoho sa vlastne bojíte ? !“

Helena znovu nahnevane zakričala: „Však od vás nechcem tak veľa, potrebujem len trochu mlieka, pre moju malú dcérku!“

Niektorí z ľudí jej zakričali naspäť: „Tak nech Ťi pomôže Boh, keď sa tak veľmi naňho odvolávaš.“

Helenu tieto slová úplne zarazili a ona stíchla a už ľuďom nič nepovedala.

Potichu odišla z námestia preč so sklonenou hlavou a vrátila sa domov bez mlieka.

Bola na všetkých ľuďoch veľmi nahnevaná, ale zároveň bola aj sklamaná, zúfalá a bezmocná.

Matka držala v náručí bezvládne a vysilené teličko svojej malej vnučky a ona už vedela, že dievčatko zomiera.

Matka povedala svojej dcére : „Musíme jej dať znovu ten odvar, aby sa netrápila“.

Helena však nechcela dať dcérke ten odvar a rozplakala sa.

Matka jej so smútkom povedala : „Čo nevidíš, že zomiera ?“

Matka pristúpila k dcére, pohladila ju po vlasoch a povedala jej : Môžeš jej to uľahčiť, ale môžeš ju aj nechať sa takto trápiť. Musíš sa rozhodnúť !“

Helena so zúfalstvom v hlase, povedala matke : „Ja nezabijem svoju dcéru !“

Matka sa súcitne pozrela na svoju dcéru a so slzami v očiach jej povedala: „Ona zomrie do rána, tak či tak.“

Helena potom súhlasila, aby znovu dali dcérke vypiť odvar z maku. Potom si zobrala milovanú dcérku do náručia a ona zaspala. Helena držala svoju dcérku v náručí kým v spánku nezomrela.

Na druhý deň ráno mala Helena sklenený pohľad v očiach a odmietla dať dcérku matke, keď jej ju chcela zobrať.

Helena zobrala dcérku a išla s ňou do kostola.

Vošla dovnútra a kráčala uličkou k oltáru.

Nikto z ľudí, ktorí boli v kostole ju nezastavil.

Prišla až dopredu a položila mŕtvu dcérku na oltár, potom sa otočila k ľuďom a povedala im : „Všetkých vás preklínam, pretože kvôli vášmu strachu, pýche a ľahostajnosti zomrela moja maličká dcérka od hladu.“

Na tieto slová začal ten kňaz kričať: „Pozrite sa, ona je bosorka, ktorá zabila vlastné dieťa.“

Kňaz kričal na ľudí v kostole : „Okamžite ju zatknite a odveďte do žalára!“

Kňaz kričal ako zmyslov zbavený : „Ja prisahám Bohu, že dostanem z nej priznanie, že svoju dcérku zabila ona sama“.

Helena sa na tieto slová kňaza z bezmocnosti rozosmiala a povedala: „Preklínam ťa za tvoju krutosť a nech tvoja čierna duša naveky horí v pekle.“

Helena potom pokračovala : „Prisahám Bohu nado mnou, že Ti nikdy neodpustím a budem k tebe rovnako krutá, ako si Ty bol ku mne a mojej nevinnej dcérke.“

Helena sa znovu otočila k ľuďom a povedala im: Preklínam aj vás všetkých na večné zatratenie a nikto z vás si nezaslúžil moju pomoc a nikto z vás nebol hodný toho, aby som mu pomohla , ale ja som to na rozdiel od vás všetkých urobila“

Zhlboka na nadýchla a pokračovala: „Všetci ste len obyčajný pokrytci, ktorí by len brali, ale nič nie sú ochotní dať na oplátku.“

Helena na ľudí v kostole ešte kričala: „Nikdy vám to neodpustím a traste sa všetci pred Božím hnevom, za to čo ste urobili mojej nevinnej dcérke!“

Kňaz potom prišiel za Helenou do žalára a povedal jej, že on prisahá, že z nej určite vyženie toho diabla, ktorý ju posadol.

Helena sa jeho slovám začala smiať a povedala kňazovi: „Ty sám si ten diabol, ktorí ovládol všetkých ľudí, čo tu žijú.“

Kňaz prikázal vojakom: „Priviažte ju na ten stôl a poriadne jej priviažte ruky aj nohy a dajte jej do úst handru, aby už nemohla hovoriť!“

Keď to vojaci urobili, kňaz ich poslal preč a on sám začal Helenu znásilňovať.

Kňaz jej po každom znásilnení vybral z úst handru a spýtal sa jej: „Ako sa Ti to páčilo?“

Potom úsilným hlasom pokračoval: „Som lepší ako ten diabol, s ktorým si každú noc obcovala?“

Helena nič na to kňazovi nepovedala, len ho zakaždým opľula.

Kňaz jej zlostne vložil handru do úst a znovu ju znásilnil.

Kňaz mal v sebe obrovskú potrebu Helenu pokoriť a tak ju každý deň znásilňoval.

Avšak nedosiahol to, pretože jej už bolo všetko jedno, už nemala čo stratiť.

Ona sa ho už vôbec nebála a práve preto ju ten kňaz nepokoril.

Avšak dôsledkom tých mnohých znásilnení Helena otehotnela.

Kňaz potom verejne v kostole vyhlásil, že Helena nie je ochotná sa zriecť diabla, ktorý ju ovládol, a aby zachránil aspoň jej dušu, tak musí byť upálená na hranici.

V skutočnosti ju kňaz nechal upáliť na hranici preto, lebo on pochopil, že je tehotná a čaká jeho dieťa. A práve preto musela Helena zomrieť.

Helena na hranicu kráčala hrdo, so vztýčenou hlavou a vôbec ju ten kňaz nepokoril.

Keď išla na smrť, nemala v sebe žiadny strach a vedela, že ona už nemá čo stratiť.

Keď Helena stála na hranici povedala ľuďom: „Nikto z vás ste nepochopili, že vás tento podlý kňaz zastrašuje a tak má nad vami všetkými neobmedzenú moc.“

Helena sa z hlboka nadýchla a pomaly, ale s odhodlaním v hlase pokračovala: „Ja sa ho však vôbec nebojím, lebo ja som mu tú moc nado mnou nedala.“

Kňaz veľmi nahnevaný kričal: „Nepočúvajte ju a zapáľte konečne tú hranicu!“

Rozzúrene kričal na vojakov: „Načo čakáte! Prečo vám to tak dlho trvá?“

Potom sa na námestí pred kostolom rozhostilo úplne ticho a ako sa hovorí, keby spadol špendlík, tak by to bolo počuť. Jeden z prítomných vojakov, ktorý vedel, čo kňaz robil Helene vo väzení, išiel zapáliť hranicu po slovách, ktoré ona povedala ľuďom.

Vojak prišiel k Helene a ticho jej pošepol: „Neboj sa, ja Ti pomôžem, aby si už nemusela trpieť.“

Keď sa vojak otočil chrbtom k davu ľudí, tak bodol Helenu dýkou do srdca a ona zomrela skôr, ako jej telo začali olizovať plamene.